

Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατρός μου.

1873 Ἰανουαρίου 14.

Ξύπνα πατέρα! χαραυγή
τὸν οὐρανὸ χρυσώνει,
κι' ὅλη ξυπνᾷ ἡ μαύρη γῆ.
Ξύπνα καὶ σὺ μὲ τὴν Αὐγή, ν' ἀκούσουμε τ' ἀηδόνι.

Μὲ τὴ μητέρα μιὰ ψυχὴ,
σὲ κάθε τέτοιαν ὥρα
πετούσετε στὴν προσευχή.
Τὸ σήμαντρό μας ἀντηχεῖ. Γιατί κοιμᾶσαι τώρα;

Εἶναι τὸ ὄνειρο μακρὸ
'ποῦ βλέπεις αὐτοῦ πέρα;
Κοιμήθητες, κι' ἤμουν μικρὸ,
κι' ὡς νὰ τελειώση τὸ πικρὸ, ἐτράνεψα, πατέρα!

Ξύπνα νὰ ἰδῆς. Χλωμὴ, γρηγὴ,
ἡ δόλγια μας μητέρα!
Καὶ τὴ φτωχὴ μας τὴ γιαγιά
'Κεῖ κάτω, στὴ χλωρὴ βαϊά... τὴν θάψαμε μιὰ 'μέρα!

Πές μου, πατέρα, τὸ χωριὸ
ποῦ πᾶν οἱ πεθαμένοι
'μπορῶ νὰ 'πάγω νὰ τὸ διῶ;
Δυὸ λουλουδάκια μόνο, δυὸ, νὰ πάρω στὴν καυμένη!

Μὲ εἶπαν—εἶναι ζοφερὴ
ἡ νύχτα πῶχουν σκέπη—
Μὰ 'γὼ τῆς ἔβαλα κερί
Στὴ δεξιὰ τὴν κρυερή. Τ' ἀνάφτει καὶ μὲ βλέπει

Θυμᾶσαι; Μ' ἐκλεψες φιλι
μιὰ 'μέρα παιχιδιάρη,
καὶ μ' εἶπες—'Αφτερο πουλι,
χρειάζεσαι καιρὸ πολὺ νὰ γένης παλλικάρι.—

'Ἡρθ' ὁ καιρός. Νᾶμαι τρανό!
Διέ με, καλὲ πατέρα,
Σοῦ 'τράνεψα· μὰ..... ὄρφανό!!
Στὸ δρόμο, 'ποῦ συχνὰ περνῶ, μὲ εἶπανε μιὰ 'μέρα.

—Περνᾷ τὸ δόλγιο τ' ὄρφανό!
—Δὲ γνώρισε πατέρα!
—Τὸν ἔχασε τριῶ χρονῶ!
—Μοιάζει σὰν ἔρημο πτηνό!—'Ας τὸ χαρῆ ἡ μητέρα!

Πές μου, πατέρα, τὴν αὐγή,
'ποῦ καίει τὸ λιθάνι
ἡ μάνα καὶ μυρολογεῖ,
'Ἡ μυρωδιὰ περνᾷ τὴ γῆ; 'Μπορεῖ νὰ σὲ ζεστάνη:

Τὸ βράδυ πῶρχομαι γοργὸ
κι' ἀνάφτω τὸ κανδύλι
τὸ ξέρεις ποῦ τ' ἀνάφτω 'γὼ;
Ξύπνα, πατέρα! θὰ καγῶ, σὰ λυχναριοῦ φυτῆλι!